

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος Κ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 950 ²	Κυριακὴ Β' Νηστειῶν (Μάρκ. 2,1-12) 16 Μαρτίου 2014 (2003)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ

«Καὶ ἐλάλει αὐτοῖς τὸν λόγον» (Μάρκ. 2,2)

Ἀκούσατε, ἀγαπητοί μου, τὸ ἱερὸ καὶ ἅγιον εὐαγγέλιον. Διηγεῖται, πῶς ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς θεράπευσε ἓνα παραλυτικόν. Ἄλλ' ἐκτὸς ἀπὸ τὸ θαῦμα αὐτό, τὰ ἄλλα θαύματα ποῦ ἀναφέρει τὸ εὐαγγέλιον, καὶ ὅσα ἔκαναν καὶ κάνουν ἢ ὑπεραγία Θεοτόκος καὶ οἱ ἅγιοι, ὑπάρχουν κι ἄλλα **θαύματα**, θαύματα ἀόρατα. Καὶ ἐκεῖνα εἶνε πολὺ ἀνώτερα. Ποιὰ εἶν' αὐτά;

Ἄορατα θαύματα. Ὅταν ἀκούγεται κήρυγμα καὶ κάποια ἐσωτερικὴ ἀλλοίωσι συντελεῖται σὲ μιὰ καρδιά, αὐτὸ δὲν εἶνε ἓνα ἀόρατο θαῦμα, ποῦ γίνεται διὰ τῆς ἐνεργείας τοῦ ἁγίου Πνεύματος; Ἡ ὅταν ὁ ἁμαρτωλὸς πηγαίνει στὸν πνευματικὸ καὶ ἐξομολογῆται τὰ ἁμαρτήματά του εἰλικρινῶς, κι ἀνοίγουν οἱ οὐρανοὶ κι ἀκούγεται ἡ φωνὴ «*Τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου*»; (Μάρκ. 2,5· βλ. καὶ Ματθ. 9,2), δὲν εἶνε κι αὐτὸ ἓνα ἀόρατο θαῦμα; Ἡ, ἀκόμη μεγαλύτερο, ὅταν τὴν ὥρα τῆς θείας λειτουργίας ἀκούμε «*Τὰ σὰ ἐκ τῶν ὁσῶν...*», καὶ πάνω στὴν ἀγία τράπεζα τὸ ψωμὶ γίνεται σῶμα καὶ τὸ κρασί γίνεται αἷμα τοῦ Χριστοῦ μας, δὲν εἶνε αὐτὸ ἓνα ἀόρατο θαῦμα; Ὡστε λοιπὸν ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ὀρατά, ποῦ εἶνε λίγα, ὑπάρχουν κι ἄλλα πολλὰ ἀόρατα θαύματα.

Δὲν θὰ σᾶς μιλήσω γιὰ τὸ ὀρατὸ θαῦμα τῆς θεραπείας τοῦ παραλυτικοῦ. Θὰ σᾶς πῶ γιὰ τὸ ἀόρατο ἐκεῖνο θαῦμα ποῦ συντελεῖται μέσα στὶς καρδιὰς ἀπὸ τὴν **ἀκρόασι τοῦ θεοῦ λόγου**. Ἄλλωστε τὸ εὐαγγέλιον μᾶς δίνει ἀφορμὴ καὶ γι' αὐτό. Διότι ποῦ ἔκανε τὸ ὀρατὸ θαῦμα ὁ Κύριός μας; Μέσα στὸ σπίτι. Καὶ τί ἔκανε ἐκεῖ πρὶν κἀνὴ τὸ θαῦμα; Ὁ εὐαγγελιστῆς Μάρκος λέει· «*Καὶ ἐλάλει αὐτοῖς τὸν λόγον*» (Μάρκ. 2,2), ἐκήρυττε τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ.

Ὁ λόγος τοῦ Κυρίου μας, ἀδελφοί μου, δὲν εἶνε ὅπως ὁ λόγος τῶν φιλοσόφων, τῶν ρητόρων, τῶν κοσμικῶν ἀνθρώπων. Ὁ λόγος τοῦ

Κυρίου **ἔχει χάρι καὶ ἔλεξι, προκαλεῖ θεῖο ῥῆγος, παλμὸ αἰωνιότητος**. Εἶνε μαγνήτης. Ἀπόδειξις ὅτι, μόλις ὁ λαὸς τῆς Καπερναοῦμ ἄκουσε ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε σὲ κάποιο σπίτι, ἀμέσως συγκεντρώθηκαν ἐκεῖ πλήθη. Διψοῦσαν γιὰ τὴν ἀλήθεια. Καὶ γέμισε, λέει, τὸ σπίτι μέχρι καὶ τὸ προαύλιον. Βελόνα νὰ ἔρριχνες, δὲν ἔπεφτε κάτω. Ὅλοι κρέμονταν ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ Θεανθρώπου.

* * *

«*Καὶ ἐλάλει αὐτοῖς τὸν λόγον*». Ὁ Χριστὸς εἶχε τὴν **διδασκαλία ὡς κύριο ἔργο**. Ἀπὸ τὴν ὥρα ποῦ ἐξῆλθε στὸν δημόσιο βίον μέχρι τέλους τὸ κήρυγμα ἦταν ἡ κυρία ἀποστολὴ του.

«*Καὶ ἐλάλει αὐτοῖς τὸν λόγον*». Μιλοῦσε στὰ σπῖτια, ὅπως βλέπουμε σήμερα. Μιλοῦσε στὰ προπύλαια τοῦ ναοῦ τοῦ Σολομώντος, στὶς πλατεῖες καὶ τοὺς δρόμους, στὴν ἔρημο, στὰ ἀκρογιάλια. Μίλησε κάποτε καὶ παρὰ τὸ φρέαρ Συχάρ μετὰ τὴν ἁμαρτωλὴ Σαμαρείτιδα. **Ὁ Χριστὸς μιλοῦσε παντοῦ**. Κάθε τόπος ποῦ στεκόταν, γινόταν βῆμα καὶ ἄμβωνας. Κι αὐτὸς ἀκόμη ὁ σταυρὸς, ὅπου τὸν ὕψωσαν, ἐγίνε παγκόσμιος ἄμβωνας, κι ἀπὸ ἐκεῖ εἶπε τοὺς ἑπτὰ ἐκείνους λόγους τοῦ σταυροῦ, ποῦ ἔχουν βάθος ἀνεξιχνίαστο.

«*Καὶ ἐλάλει αὐτοῖς τὸν λόγον*». Ὅχι δὲ μόνο ὁ ἴδιος, ἀλλὰ καὶ στοὺς **μαθητάς** του ὡς κυρία ἀποστολὴ ὠρίσε τὸ κήρυγμα. Τί τοὺς εἶπε· «*Πορευθέντες εἰς τὸν κόσμον ἅπαντα κηρύξατε τὸ εὐαγγέλιον πάσῃ τῇ κτίσει*» (Μάρκ. 16,15), «*διδάσκοντες αὐτοὺς τηρεῖν πάντα ὅσα ἐνετειλάμην ὑμῖν*» (Ματθ. 28,20). Αὐτὴ ἦταν ἡ ἀποστολὴ τους, καὶ τὴν ἐξετέλεσαν.

Ἄλλὰ καὶ οἱ **διδάσκαλοι καὶ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας** κύριο ἔργο εἶχαν τὸν θεῖο λόγο. Δὲν δίδασκαν μόνο τὶς Κυριακὰς καὶ τὶς μεγάλες ἑορτές· δίδασκαν καθημερινῶς. Ὁ Μέγας Βασίλειος δίδασκε δύο φορές τὴν ἡμέρα, τὸ

πρωί και τὸ βράδυ, ὅταν ἐρμήνευε τὴν Ἑξαήμερο. Καὶ ὁ ἅγιος Γρηγόριος Θεσσαλονίκης ὁ Παλαμᾶς, ποὺ ἐορτάζουμε σήμερα, ἦταν φίλος τοῦ κηρύγματος καὶ τῆς διδασκαλίας.

Γιατί, θὰ πῆτε, ὁ Χριστὸς καὶ ἡ Ἐκκλησία ἀποδίδουν **τόση σημασία** στὸ λόγο τοῦ Θεοῦ;

Ἀπαντᾷ τὸ πρῶτο (Α') κεφάλαιο τῆς ἁγίας Γραφῆς, ἡ ἀρχὴ τοῦ βιβλίου τῆς Γενέσεως. Ἐκεῖ βλέπουμε, ὅτι **ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ δημιουργεῖ**. Ὁλοῦ ἡ δημιουργία ἔγινε δι' αὐτοῦ. «*Αὐτὸς εἶπε, καὶ ἐγενήθησαν, αὐτὸς ἐνετείλατο, καὶ ἐκτίσθησαν*» (Ψαλμ. 148,5). «*Γενηθήτω φῶς· καὶ ἐγένετο φῶς*» (Γέν. 1,3). Καὶ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ἡ κορυφὴ τῆς δημιουργίας, βγήκε ἀπὸ τὸ θεῖο ἐργαστήριον διὰ τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ. «*Ποιήσωμεν ἄνθρωπον...*» (ἔ.ἀ. 1,26). «*Ἀρχὴ μοι καὶ ὑπόστασις τὸ πλαστοουργόν σου γέγονε πρόσταγμα...*» (Νεκρ. ἀκολ.)· ἀρχὴ τῆς δημιουργίας μου, λέει, ἔγινε τὸ πρόσταγμά σου, ὁ λόγος σου. Αὐτὸς εἶπε, καὶ γεννηθήκαμε· αὐτὸς θὰ πῆ, καὶ θὰ πεθάνουμε.

Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ θεραπεύει. Στὸ σημερινὸ εὐαγγέλιον ὁ παράλυτος θεραπεύθηκε ὄχι μὲ φάρμακα, διαίτες, κλινικὲς κ.λπ., ἀλλὰ μὲ τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ. «*Ἐγειρε καὶ ἄρον τὸν κράβαττόν σου καὶ ὑπάγε εἰς τὸν οἶκόν σου*» (Μάρκ. 2,11). Γιά φανταστῆτε· ὅπως γυρίζεις τὸ διακόπτη καὶ ἀνάβεις φῶς, μὲ τόση κι ἀκόμη μεγαλύτερη εὐκολία ὁ Χριστὸς εἶπε καὶ θεραπεύθηκε.

Μὲ τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ λοιπὸν γίνονται τὰ πάντα. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ δημιουργεῖ, **ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ φωτίζει**. Ἀπόδειξις, ὅτι ἄνθρωποι ποὺ εἶχαν ἄγνοια καὶ ζοῦσαν στὸ σκοτάδι τῆς εἰδωλολατρίας, μόλις ἄκουσαν τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ, ὑπέστησαν μιὰ ὑπερφυσικὴ ἀλλοίωσις. Τὸ μυαλό τους φωτίστηκε, ἡ καρδιά τους θερμάνθηκε, ἡ θέλησί τους γαλβανίστηκε. Μετεβλήθησαν ριζικῶς. Ἦταν λύκοι κ' ἔγιναν ἀρνιά, ἦταν κοράκια κ' ἔγιναν περιστέρια, ἦταν κάρβουνα κ' ἔγιναν διαμάντια. Δὲν εἶνε λόγια αὐτά. Διαβάστε τοὺς βίους τῶν ἁγίων, νὰ τὸ δῆτε. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ εἶνε φῶς. «*...Διότι φῶς τὰ προστάγματά σου ἐπὶ τῆς γῆς*», λέει ὁ προφήτης Ἡσαΐας (Ἠσ. 26,9).

Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ δημιουργεῖ, ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ φωτίζει, **ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἀφυπνίζει**. Ὅπως στὸ σπίτι βάζεις ξυπνητήρι καὶ ξυπνᾶς, ὅσο βαθειὰ κι ἂν κοιμᾶσαι, γιατί ἔχεις ἐργασία, καὶ ὅπως στὸ στρατὸ ἡ σάλπιγγα σημαίνει ἐγερτήριο, ἔτσι μέσα στὴν Ἐκκλησία ξυπνητήρι καὶ σάλπιγγα εἶνε ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ κρατεῖ σὲ ἐγρήγορσι καὶ ὀπλίζει μὲ τὴν ῥομφαία τοῦ πνεύματος τοὺς μαχητὰς τῆς Ἐκκλησίας –ὅπως ἦταν οἱ πατέρες–, γιὰ νὰ καταδιώξουν τὶς αἰρέσεις.

Ἀφαιρέστε, ἀδελφοί μου, ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ, κατεβάστε ἀπὸ τὸν ἄμβωνα τοὺς κήρυκες, καὶ τότε τί θὰ συμβῆ; Ὁ,τι καὶ στὸ μαντρί, ὅταν λείψουν τὰ σκυλιά. Ποιμενικὰ σκυλιὰ τῆς Ἐκκλησίας, ποὺ γαυγίζουν καὶ διώχνουν τοὺς λύκους τῶν αἰρέσεων, εἶνε οἱ κήρυκες. Ἀλλοίμονο στὸ μαντρί ἂν λείψουν τὰ σκυλιά, κι **ἀλλοίμονο στὴν Ἐκκλησία ἂν στερῆται** τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ.

* * *

Ἴδού τί σημασία ἔχει ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτὸ οἱ ἱερεῖς, οἱ ἐπίσκοποι, οἱ θεολόγοι, οἱ **ἱεροκήρυκες**, **ἔχουν χρέος νὰ κηρύττουν**.

Ἄλλὰ καὶ οἱ Χριστιανοὶ ἔχουν χρέος ν' ἀγαποῦν τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ. **Ὁ ἀληθινὸς Χριστιανός**, λέει ὁ Μέγας Βασίλειος, πρέπει νὰ ἔχη πολλὰ προσόντα. Πρέπει νὰ ἔνε πρᾶος, ὑπομονετικὸς, ἀνδρεῖος καὶ γενναῖος, εὐσπλαχνος καὶ ἐλεήμων, φιλαλήθης, ἄνθρωπος αὐταπαρνήσεως. Πρέπει... Δεκαπέντε πρέπει, δεκαπέντε προσόντα, ἀριθμεῖ ὁ Μέγας Βασίλειος σὲ μιὰ θαυμάσια ὁμιλία γιὰ τὸ ποιὸς εἶνε ὁ πραγματικὸς Χριστιανός. Πάνω ἀπ' ὅλα ὅμως, τὸ γνῶρισμα τοῦ ἀληθινοῦ Χριστιανοῦ εἶνε, **ν' ἀγαπᾷ τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ**.

Δεῖτε μου ἓναν ἄντρα ἢ μιὰ γυναῖκα, ποὺ ἀγαπᾷ κι ἀκούει τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ· γι' αὐτοὺς δὲν ἀμφιβάλω. Ἄνθρωπος ποὺ ἀρέσκειται νὰ διαβάξῃ Εὐαγγέλιον, ποὺ θεωρεῖ πνευματικὴ ἀπόλαυσι νὰ τρέξῃ στὸ κήρυγμα –«*Ὡς γλυκέα τῷ λάρυγγί μου τὰ λόγια σου, ὑπὲρ μέλι τῷ στόματί μου*» (Ψαλμ. 118,103)–, αὐτὸς δὲν μπορεῖ παρὰ θὰ βαδίσῃ τὸ δρόμο τῆς ἀρετῆς. Ὅταν πάλι δῆτε ἄνθρωπο νὰ μὴν ἀνοίγῃ Εὐαγγέλιον, νὰ μὴ θέλῃ ν' ἀκούσῃ τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ καὶ μόλις παρουσιάζεται ὁ κήρυκας τοῦ εὐαγγελίου αὐτὸς νὰ φεύγῃ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, αὐτὸς δὲν ἀγαπάει τὸ Θεό. Διότι **ὅποιος ἀγαπάει τὸ Θεό, ἀγαπάει καὶ τὰ λόγια του**.

Ἀδελφοί μου! Ὅταν κάποιος δὲν ἔχη ὄρεξι γιὰ φαγητό, αὐτὸ σημαίνει ὅτι δὲν εἶνε γιὰ ζωὴ, καὶ τὸν κλαίει τὸ σπίτι του. Ἔτσι καὶ στὰ πνευματικά. Ἄρτος, μάννα οὐράνιο, εἶνε ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ. **Χριστιανὸς ποὺ δὲν ἔχει ὄρεξι γιὰ τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ**, τὸν ἄρτο τῶν ἀγγέλων «*ὧ τρέφονται ψυχαὶ Θεὸν πεινώσαι*», αὐτὸς **εἶνε γιὰ φέρετρο, γιὰ τὸν ἄδη, γιὰ τὴν κόλασι**.

Γι' αὐτὸ **ἀγαπᾶτε, ἀκοῦτε καὶ μελετᾶτε** τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ. Ἔτσι θὰ αὐξάνῃ ἡ Ἐκκλησία καὶ θὰ δοξάζεται ὁ Χριστὸς μαζί μὲ τὸν Πατέρα καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, εἰς αἰῶνας αἰώνων.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**